

[Axel Ivan Pedersen.]

yderligere undersøgelse til prøvelse af, om en sådan plan ud fra et samfundsmæssigt synspunkt vil være hensigtsmæssig, det vil sige økonomisk forsvarlig og i beskæftigelsesmæssig henseende lige så produktionsfremmende som 1946-loven. Jeg vil forudsætte, at man i så fald er sikker på, at det er forsvarligt at indstille arbejdet med diger og sluser ved Thyborøn så længe.

Jeg vil også mene, at tiden bør benyttes til yderligere fremskyndelse af arbejdet med sikring af Limfjordstangerne både nord og syd for Thyborønkanalen ved eventuel bygning af flere høfder og ved anbringelse af parallelværker i forbindelse med allerede bestående høfder og ligeledes arbejdet på de to store såkaldte havmoler nr. 59 og 72. Så vidt det er mig bekendt, har man andre steder gode erfaringer med parallelværker, og kunne det her medvirke til større ophobninger af sand på selve kysten, ville der foruden den beskyttelse, der ligger heri, blive tale om mindre sandvandring gennem kanalen og dermed mulighed for en nedsættelse af udgifterne ved indenfjords oprensninger.

Det høje ting må imidlertid ikke tro, at det ved sådanne undersøgelser iværksættelse kan frigøre sig for de forpligtelser, som det i 1946 har påtaget sig over for befolkningen på disse egne. Derfor må jeg endnu en gang fremhæve kystsikringsarbejdets store nødvendighed — der er flere udsatte steder også uden for selve strækningerne langs tangerne.

Den her givne anledning må jeg måske benytte til at fremdrage andre problemer ved Limfjorden — der er nemlig nok af dem; men de indeholder mange gode planer af produktionsfremmende karakter, planer om store og små landvindingsarbejder, brobygningsplaner, havneplaner m. m.

Hvis man betragter et landkort og studerer Limfjordens ejendommelige løb gennem Jylland, vil man let kunne danne sig et billede af de muligheder, de mange vige og sunde indeholder, men der skal naturligvis bruges penge til investeringer. Jeg tror imidlertid, at det vil være gode anbringelser, ikke mindst når der som her kan blive tale om mange menneskers placering i det produktive erhvervsliv, uden at andres

vilkår forringes. Men gang på gang oplever man, at de organer, der arbejder med de forskellige planer, savner kontakt med hinanden. Man oplever også, at når der på ét område eller et sted er udarbejdet en plan til en eller anden foranstaltning, så kommer man og vil gennemføre en lignende et andet sted, eller også føler én erhvervsgruppe sig truet på sin eksistens af en andens planer. Det fører uvilkårligt med sig, at planernes realisation enten forsinkes eller ikke bliver til noget.

Betragter man det koldt og nøgternt og lader de små særinteresser vige for helhedens, måtte der kunne komme noget godt ud af det. Lad mig f. eks. nævne landvindingsarbejdet kontra fiskeriet. Ville det ikke være rimeligt, at der for hele fjordens vedkommende blev foretaget nøje undersøgelse af, hvor der med udsigt til et samfundsmæssig godt resultat kunne gennemføres den eller den foranstaltning, så man én gang for alle kunne få fastslået, på hvilket område landet har størst interesse i, at det ene eller det andet erhvervs interesser fremmes? På visse fjordstrækninger må det være de fiskerimæssige interesser, der går foran, på andre de landbrugsmæssige. Derved kunne man også få fastslået, i hvilken udstrækning man bør interessere sig for problemet fiskerihavne, om der bør bygges flere, eller hvilke af de bestående der bør udbygges, ligesom man, hvad landvindingsarbejder angår, kunne lægge en plan, så man vidste, hvad der bør realiseres. Derved ville man undgå at spille tid og penge på planlægninger, som aldrig bliver realiseret, simpelt hen fordi samfundet ikke kan være interesseret heri.

Jeg vil derfor gerne slå til lyd for den tanke, at sådanne undersøgelser tages op, og at det i forbindelse hermed konstateres, i hvilken udstrækning kommunikationerne bør udbygges. For mig er der som alt sagt ingen tvivl om, at der ved fornuftige investeringer på mange områder kan skabes en betydelig udvidelse af produktionen langs Limfjorden med varige muligheder for mange mennesker, når man undlader at foretage foranstaltninger, som virker forringende på erhvervsmulighederne, hvad f. eks. en lukning af Thyborønkanalen vil gøre.